

midt i Verdens brogede Mangfoldighed, for at Kristendommen, idet den gror frem midt i Verdsligheden, og med den Styrke, den nu en Gang har, netop kan komme til at paavirke Verdsligheden og maaske gennemsyre den.

Saaledes mener jeg, at man kortelig kan karakterisere disse forskellige Betragtninger, der findes ude i Landet med Hensyn til dette Spørgsmaal. Og naar jeg nu udfra mit eget Syn, mit eget Standpunkt, som er Frihedens, ser paa de Forslag, der her ere til Behandling, kan jeg sige, at jeg hilser dem med Glæde, for saa vidt der er meget i dem og da især i deres Grundtanke, der peger i den Retning, jeg mener fører fremad mod Maalet. Selvfølgelig ere de ikke i eet og alt, som jeg kunde ønske dem, men for de gode Tings Skyld, der indeholdes i dem, og som jeg mener kunne føre til Menighedslivets Udfoldelse paa Frihedens Grund, vil jeg gerne være med til at arbejde for deres Gennemførelse, dog med saadanne Forbedringer efter mit Syn, som der nu maatte kunne opnaas.

Det radikale Venstre har aldrig modarbejdet Menighedsraadsloven, som det fra visse Sider er blevet paastaet i det sidste Aars Tid. De af det radikale Venstres Mænd, der i 1902 og 1903 sad her i Tinget, stemte for Loven, og Partiet gjorde det ogsaa i 1909 baade om Foraaret og om Efteraaret, da man forhandlede om dens Forlængelse. Men vi have modsat os at faa det kirkelige Udvalg nedsat paa ny, og det ville vi ogsaa gøre, hvis et saadant Forslag mod Forventning skulde komme til at foreligge. Som sagt, vi kunne støtte det Forslag, her foreligger, og vi kunne gøre det saa meget hellere, som den højtærede Kultusminister ved Forelæggelsen har udtalt, at dette Forslag „tilsigter ikke at være Indledningen til en samlet Lov om Kirken's Forfatning", og at han „har ikke villet fremsætte noget Forslag om et kirkeligt Udvalg", fordi han mener, „at det for Tiden vilde svække Sammenholdet i den danske Folkekirke, om man skabte et saadant Organ". Endvidere har Ministeren udtalt: „Jeg hører til dem, der ikke ønske, at Folkekirken skal ophæves, for der dør er en ganske anderledes Bærekraft oparbejdet i kirkelig Henseende i vort Folk, og da jeg altsaa ikke anser en saadan Tid for kommen nu, kan jeg ikke være med til at arbejde for Indførelse af en Kirkedag eller et Kirkeraad."

Se, med en Mand, der udtaler saadanne Grundsætninger, kan jeg slaa Følge i denne Sag, og ham kunne vi af det radikale Ven-

stre støtte i et frisindet kirkeligt Lovgivningsarbejde. Saaledes plejer Talen ikke at lyde fra Forslagsstillerens Side, naar vi have haft Spørgsmaalet om Menighedsraad til Behandling. Det er da stadig blevet sagt, at Menighedsraadene vare Grundlaget for, at Folkekirken kunde naa til at faa sin egen Repræsentation, og at man lettest kom til en kirkelig Repræsentation, naar man begyndte med Oprettelsen af Menighedsraad. Naar vi alligevel fra vor Side altid have stemt for Menighedsraad, ogsaa for saadanne, som bevidst stillede hen mod en Kirkeforfatning — idet vi selvfølgelig nærrede det Haab, at de aldrig vilde føre dertil —, kunne vi saa meget hellere støtte et Forslag som dette, naar det ledsages af saadanne Udtalelser fra den højtærede Minister som dem, jeg før citerede.

Der er vel ingen Anledning til nu at komme ind paa mange Enkeltheder, eftersom jeg mener, at det paa dette Tidspunkt er nok, enten saa Lovforslaget kommer i Udvalg eller ikke, at se paa dets Grundtanker, og disse pege i den rigtige Retning. Jeg skal alligevel tillade mig nogle Antydninger af, paa hvilke Punkter og i hvad Retning vi kunne ønske nogle Forbedringer. Vi kunne ønske, at Menighedsraadene fik et andet Navn. Efter deres Virksomhed bør de være af saa udvortes Art som muligt, fordi Lovgivningsmagten ikke kan træffe Bestemmelser for det aandelige Livs Love. Derfor bør de have et Navn, der ikke indeholder en dybere aandelig Betydning. Menighedsraadene, eller hvad de nu maatte komme til at hedde, skulle hvile paa almindelig Valgret, og vi kunde ønske, at man her lagde de kommunale Valgsteder sammenholdt med Mandtalslisterne til Grund, selvfølgelig med Udelukkelse af dem, der ikke ere Medlemmer af Folkekirken, og med Tilføjelse af dem, der ifølge Opholdsbestemmelsen ikke findes paa de kommunale Valgsteder. Vi kunne ogsaa ønske, at Udtrykket: „aabenlyst fornægte den kristne Tro eller vitterligt føre et forargeligt Levned" bortfalder, ikke fordi vi just ønske, at de dermed betegnede Mennesker skulle have kirkelig Valgret, men fordi det vil blive en meget vanskelig Sag og et alt for pinligt Arbejde at drage de rigtige Grænser her, især naar man lægger Vægt paa at bestemme, hvad der i denne Forbindelse er „aabenlyst" og „vitterligt". Et saadant Arbejde vilde jeg meget nødigt paatage mig, og jeg vil derfor ogsaa meget nødigt være med til at paalægge andre Mennesker en saadan Opgave. Jeg indrømmer, at det i nogle Tilfælde vil kunne være muligt her at træffe